

Izjemna nevropsihologinja dr. Senja Štirn v Franciji in Sloveniji pomaga ljudem.

Vsak otrok je svet zase!

NEVROZNANOST ZADNJA LETA DOŽIVLJA IZJEMEN NAPREDEK. Z RAZISKAVAMI MOŽGANOV LAHKO ZDRAVNIKI POMAGAJO NAJHUJE BOLNIM LJUDEM, OBENEM PA TUDI RAZUMEJO, KAKO DELUJEMO, KATERE SO NAJUSTREZNEJŠE TERAPIJE. PROF. DR. SENJA ŠTIRN IZ PORTOROŽA SODI V SAM SVETOVNI VRH, S SVOJIMI RAZISKAVAMI IN PRAKTIČNIM DELOM Z BOLNIKI POSTAVLJA NOVE OKVIRJE NEVROPSIHOLOGIJE. VEČJI DEL SVOJEGA ŽIVLJENJA IN DELA JE PREŽIVELA V FRANCII, Vendar se rada in redno vrača na OBALO, ZA KATERO PRAVI, DA BO VEDNO NJEN DOM. ZELO JE NAVEZANA NANJO, SAJ JE NJEN OČE TU USTANOVIL MORSKO BIOLOŠKO POSTAJO IN ŠE VELIKO DRUGIH PREBOJEV.

Dobiva se v njeni prekrasni hiši v Portorožu, od koder se ponuja prekrasen pogled na Piranski zaliv. Že ob vstopu v hišo obiskovalca očara akademski in pionirski duh njenega očeta in mame, novinarka in pisateljica, na široko se razprostirajo omare s knjigami, pianino, velika hrastova miza za razprave in kresanja mnenj ... in tudi Senja neznansko uživa v tej hiši, od koder je pred davnimi leti šla v svet.

SVET NA DLANI

»Rojena sem sicer v Ljubljani, vendar sem že pri dveh letih prišla v Portorož, kjer si je oče zadal narediti Morsko biološko postajo. Pred tem sta bila z mamo še na ekspediciji v Etiopiji, zatem smo šli vsi skupaj še v Tunizijo, kjer so me dali v francoske šole. Oče je veliko delal za Organizacijo združenih narodov, pa je šel še v Jemen, Omanski sultanat ... Zaradi njegovega dela smo veliko hodili naokoli, tako da sem bila tega vajena in mi ni predstavljalo kakšnih težav,« mimogrede razlaga Senja, ki je bila zaradi maminega novinarskega in pisateljskega poklica ves čas obkrožena tudi s knjigami in pisanjem. Med drugim je prevedla tudi Sartra in bila ena najmlajših pesnic. Okušala se je tudi kot novinarka, ko jo je legendarni Tone Fornezzi Tof prosil, naj kaj napiše za Nedeljski dnevnik. Z užitkom je delala intervjuje z glasbeniki, pa tudi sledila kolesarskim dirkam, nato pa se je odpravila v Pariz, kjer je režirala v teatru in reklame ter študirala psihologijo.

PSIHOLOGIJA, POSEBNA LJUBEZEN

»Z užitkom sem počela vse to, saj se je vse prepletalo, eno znanje mi je pomagalo pri drugem, lotila sem se še psihoanalize in z njo nekaj let delala s pacienti.

DR. SENJA ŠTIRN JE IZJEMNA STROKOVNJAKINJA S PODROČJA NEVROPSIHOLOGIJE. NAPISALA JE TUDI IZJEMNO KNJIGO, KI OBSEGA KAR 1135 STRANI NEVROPSIHOLOŠKO OCENJEVANJE ODRASLIH. KLJUB DESETLETJEM ŽIVLJENJA IN DELA V FRANCII SE REDNO IN POGOSTO VRAČA V SLOVENIJO.

Najbolj sem bila ponosna na to, da so tisti, s katerimi sem delala, danes brez zdravil, tudi tisti s shizofrenijo, kar me še posebej veseli. Ves čas sem pridno študirala, odkrivala nove stvari in ugotovila, da je psihologija eden najboljših poklicev. Stvari se stalno spreminjajo. Ko ljudje pridejo k meni, je, kot da odpiramo novo knjigo. Od otroštva naprej z veseljem poslušam njihove zgodbe, vendar pa sem pogrešala znanstveni del. Med študijem smo imeli tri predavanja o nevrokogniciji, ki me niso prepričala, zato sem sem se lotila predelave nevrologije. Želela sem narediti most med nevrologijo in psihoanalizo. Nekateri profesorji so mi rekli, da to nima smisla, drugi pa so mi dejali, da sem vsaj deset let

pred časom in da bomo potrebovali ljudi, kot sem jaz. Vedno je treba imeti vizijo in dobršen del svoje kariere sem posvetila nevropsihologiji. Tudi v Franciji mi priznavajo status pionirke te znanosti, ki obravnava vse, kar je posledica delovanja človekovih možganov (celostno delovanje človeka, kako nanj vpliva okolje, kakšna je njegova osebnost, kako možgani delujejo in vplivajo na obnašanje, čustva, odnose z ljudmi ...). Z užitkom sem razvijala nove metodologije, pisala članke in delala v javni bolnišnici v Parizu, zadnja

ANDREJA
COMINO

leta pa sem v Alzaciji, delam v bolnišnici v Rouffachu. Ker prihajam iz socializma, menim, da vsakemu človeku pripada pravica do zdravstva in psihologa. Zavestno sem se odločila za delo v javni bolnišnici, čeprav bi v zasebni imela mnogo višjo plačo,« je načelna Senja, ki je na začetku svoje kariere opazila, kako nevropsihologija še ni razvita. Ogromno je bilo diagnoz, ki niso bile jasno opredeljene, ni se vedelo, kako nastanejo, kaj vpliva na človeka, kaj se mu dogaja, ali gre za nevrološke možganske motnje ali psihiatrične, zato se je začela še bolj zavzemati za pravilno postavljanje diagnoz.

OD PRAVE DIAGNOZE JE ODVISEN USPEH ZDRAVLJENJA

»Diagnoza je ključna, treba je najti izvor, začetek vsega, kajti le tako je lahko terapija uspešna. Diagnoza ni samo klinično opazovanje, kjer se lahko zmotiš, zato morajo biti postavljena z normiranimi in znanstvenimi testi. Danes se preveč ukvarjamo samo s simptomi, zato zdravljenje ni uspešno. Opazili smo, da je bilo v psihiatriji ogromno ljudi, ki niso spadali tja, denimo depresivnih ali dementnih ... ali ljudi, prizadetih zaradi borelioz. Pridejo na nevrologijo, imajo podobne simptome kot pri Alzheimerjevi bolezni. Zdravniki prehitro rečejo, da gre za demenco ali Alzheimerja, pa jih na vozičku pošljejo domov. Pri temeljito narejeni diagnozi se pokaže, da gre za

boreliozo, ki se zdravi čisto drugače, zato zdaj vsi zdravniki v Alzaciji predpisujejo še teste za boreliozo, četudi so očitni simptomi ali ne,« razlaga sogovornica, ki je med drugim razvila psihokognitivni center za spomin, pa mobilno nevropsihološko ekipo ... Svoje izjemno znanje rada prenaša na druge in predava ter izvaja delavnice po vsem svetu. Veliko svojega dela in raziskovanja pa je namenila otrokom.

HIPERAKTIVNI OTROCI, SKOKOVITO NARAŠČAJOČ PROBLEM

Zdaj so namreč ključen problem družbe otroci z motnjami pozornosti, pospremljeni z ali brez hiperaktivnosti. »Gre za otroke, ki imajo opozicijske motnje, otroci, ki ne ubogajo navodil, ves čas kljubujejo, kar je velik problem družbe in šolstva. Ti pojavi - motnje pozornosti - izvirajo iz različnih stvari, nekateri so čustveni, vezani na okolje, v kakšni družini odraščajo, ... potem so še motnje pozornosti kot posledica drugih motenj - disleksije, disgrafije, kar gre včasih skupaj z visokim intelektualnim potencialom v kombinaciji z bazičnim - problemom nevrološkega razvoja. Možgansko in čustveno delovanje je namreč vedno povezano. Otroci s temi motnjami imajo hudo težavo in predvsem tem želim pomagati,« razlaga dr. Štirn, ki jo boste v teh in prihodnjih tednih lahko srečali v Sloveniji. Na srečo je kar nekaj institucij, ki si želijo, da bi jim predala svoje bogato znanje na

delavnicah in predavanjih.

SLOVENCISMO POSEBNA SORTA LJUDI

Senja dolga leta opazuje, kako imajo Francozi zelo radi Slovenijo. Povedo ji vse, kar se dogaja v našem športu. Radi prihajajo v Slovenijo, ki je bila proglašena za prvo zeleno deželo na svetu. Občudujejo, kako skrbimo za naravo, da jo skušamo ohraniti za zanamce. Navdušeni so, da je pri nas čisto ... Ne boste verjeli, toda naravnost občudujejo Avsenike. V Alzaciji so prava atrakcija in organizirajo avtobusne izlete v Avsenikov rojstni kraj. Priznana strokovnjakinja se namerava sčasoma vrniti v Slovenijo. »Tu sem začela in tu bi rada končala. Leta in leta si nisem smela reči, da mi je dolgčas po Sloveniji in da imam domotožje, ker bi mi bilo pretežno. Čeprav že desetletja živim v Franciji, sem v Sloveniji doma, sem del te pokrajine, ljudi ... Slovenci smo ena posebna sorta ljudi. Mehki, nežni, ljudje so pomirjeni, ni agresivnosti v odnosih. V Franciji vlada neprestana napetost, težko je tako živeti. Slovenci smo nežni, občutljivi in čustveni ljudje. Če si tak, ne moreš živeti v Franciji. Si eksotična žival. V Sloveniji pa te kar objamejo, zato mi je življenje všeč, ker je lepo samo po sebi. To je eden od razlogov, da bi rada razvila nevropsihologijo tu, rada bi ljudem nekaj dala, lahko veliko pomagam, kajti moje znanje je ključno pri poti iz tovrstnih problemov,« sklene.

REŠI DREVO!

Z ZMANJŠANJEM PORABE PAPIRJA, POMAGAJ OHRANJATI PLANET.

PREKLOPI NA
račun @ SCEGLI
pagamenti

marjetica
KOPER

www.marjeticakoper.si/eracun